

Migdia abans de la pluja

Surto de casa amb la Carlota, simulant que fem salat per esquivar la conversa veïnal que creix a la porta. Aquesta vegada en Marc és víctima de la Rosa, que li fa un informe detallat de com cuinar unes carxofes, mentre dona voltes al seu bastó d'alumini florejat. En Marc em demana ajuda amb uns ulls que li neixen al mig de les primeres arrugues jo dibuixo un no amb el cap i senyalo la Carlota, excusant-me.

Anem pel carrer de la Rutlla, contra el vent del nord i de les crítiques de la Rosa, militant dels crits i víctima de la seva sordesa. De camí passem per davant del *Centru* que és ple. La Carlota si vol aturar però abans hem de fer uns encàrrecs. Tot i això, ella insisteix i jo resisteixo, articulant tot un compendi d'arguments que per sort em neixen lluent i forts. Assenteix, capbaixa, a la meva tossuderia sempre acompanyada per un somriure i una manyaga, la guanyo amb escreix i deixem el *Centru* per més tard.

Una volta al rellotge i les nostres diligències ja estan fetes, carreguem bosses de paper amb llibres i alguna cosa per silenciar l'estómac més tard. Ben dinat probablement plogui, així que hem decidit fer tarda de lectura. Ja tinc delit d'arribar a casa, per fer un bon àpat i amb l'expectativa d'un diluvi passar la tarda llegint. Però la Carlota no oblida el sol que encara toca a la terrassa del *Centru* així que, de baixada del carrer Major, agafem la millor taula que ha quedat lliure. Amb un cafè al davant i el cant d'algun ocell despistat començo a estar endormiscada, noto les parpelles calentes, pesades i em deixo portar, no vull conversar amb ningú i ansi-ho un captiveri oníric. La Carlota al seu torn no calla, faig veure que l'escolto, amb les orelles àtones, després d'uns minuts frenètics claudica i també cau en un estat letàrgic plaent. Un instant curt que s'espatlla ràpidament perquè m'arriba una veu coneguda, que no puc identificar del cert de qui és, i això m'angoixa. En contra de la meva pròpia decisió, obro els ulls i els dirigeixo a la taula del davant. El sol m'enlluerna i soc víctima d'una agudesia visual nefasta i dolorosa amb un cervell que transita entre el son i la vigília, però aquí estàs tu, inconfusible!

Tens ocells al cap, que fan esferes al voltant del teu cabell desordenat, els ulls sortits de boja i les mans de vella. Recordo que et vaig conèixer a l'inici de l'institut, quan encara vivies encatronada, a mig fer. Sempre estaves enfadada amb tothom i jo observava la teva inadmissió personal amb certa expectació. Jo vivia al niu de casa els pares, envoltada de cotons, i tu eres una àguila agafant el vol a casa d'una tia poc coneguda que t'acollia amb desídia.

Un dia a la biblioteca, et vaig descobrir una dent torta que em va semblar horrible, i més tard unes cames massa flaques. Menjaves molt poc, com un dret a protesta contra el món lipídic i contra tu mateixa. Jo em deixava conquerir per les teves maneres, et llogava algunes idees perquè les meves estaven mig cuites i em semblaves extraordinària.

Ara, et miro i ja no fas gràcia, ja no ets una adolescent rebel. Les capes que et feien misteriosa i genial ja s'han caigut, no ets el que eres i de fet, jo tampoc. Abans et percebia com una esfera que m'imantava, avui et retrobo perpendicular a mi. Parles i parles mentre fumes una burilla que s'entesta en apagar-se i tu li apropes la flama repetidament. Em sento sorpresa i incòmode de retrobar-me també amb un altre jo, diferent i crescut. Et percebo com una adulta amargada, amb unes mans arrugades, fumadores i presumptament inútils.

La Carlota ja s'ha despertat i les seves mans tendres i menudes m'apropen el conte infantil que porta a la falda. Ignora la voràgine dels meus pensaments, ella tan sols em somriu i reclama la meva atenció. Jo acaricio les seves mans d'estrena, on hi comencen a néixer minúscules gotes de pluja.